

közül annak adatai alapján róttá le az általános forgalmi adót, melybe nem a teljes bevételt, hanem ennél 107,530.079 K-val kisebb bevételt vezetett be, okszerűen következik, hogy a vádlott a kisebb bevételt feltüntető pénztárkönyvből a fizetéseket szándékosan kihagyta.

Minthogy pedig a vádlottak foglalkozásánál s a közönséges élettapasztalatánál fogva tudta, hogy az 1921:XXXIX. t.-c. 64. §. 1. pontjában tiltott ez a cselekmény az általános forgalmi adó megrövidítésére alkalmas és ő azt e tudomása dacára elkövette, okszerűen következik az is, hogy a vádlott a terhére megállapított cselekményt a jogelenség tudatában, tehát szándékosan abból a célból valósította meg, hogy az általános forgalmi adó alól részben mentesüljön.

Eszerint a vádlott cselekménye az id. törvényszakasban meghatározott, valamint az 1920. évi XXXII. t.-c. 3. §. első bekezdése alá eső adócsalás vétségének tényálladékát kimerítvén, a törvénynek megfelelően alapított meg, hogy az büncselekmény.

Viszont pusztán az a körülmény, hogy a vádlott feljegyzéseiben, bár folytatólag kisebb bevételeket tüntetett ki, nem elegendő az 1920. évi XXXII. t.-c. 4. §. 3. pontjában meghatározott üzletszerűség megállapítására.

A vádbeli tettek ez a jellege ugyanis magában véve nem nyújt megfelelő alapot annak a jogi következtetésnek levonására, hogy a vádlott a kihagyásokat abból a célból folytatta volna, hogy ez az üzelem neki, habár nem is kizárólagos foglalkozáskép, keresetforrásként jövedelmezzen. A megkárosítás és a mentesülés jogi alkotó elemének körén tulmenő ily minősítő jogi többletre a való tényekből biztos következtetés vonható.

A társulati adó új kivetésének elrendeléséről a vállalat az új kivetést tartalmazó fizetési meghagyásban is értesíthető (Közig. Biróság 11.525/1928. sz.) Panaszos kifogása az, hogy az új kivetés elrendeléséről a kir. adófelügyelő végzésilg nem értesítette. A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta. A kir. adófelügyelő az új kivetésről 1926. évi november 27. napján 14021. szám alatt kiadott és panaszos részére 1926. évi december hó 29. napján kézbesített fizetési meghagyásban értesítette a vállalatot arról, hogy a pénzügyminiszter új kivetést rendelt el. A helytelen kivetésre vonatkozó fizetési meghagyást panaszosnak 1925. évi augusztus hó 17-én kézbesítették. Az új kivetés elrendeléséről szóló értesítés tehát két éven belül megtörtént és így megfelel az 1925. évi 400/P. M. számú H. Ö. 29. §-ának (2) bekezdésében előirt alaki kellékeknek, mert nem lehet akadálya annak, hogy ez az értesítés a fizetési meghagyással egyidejüleg és abban megtörténjék. Ugyanis, ha az értesítés megtörtént, az új kivetés a két évi határidőn túl is — az elévülési időn belül — jogszerűen eszközölhető és ha a kivetés a két évi határidőn belül megtörténik, akkor külön értesítés kiadásának célja ninesen, mert az értesítés kiadásának célja

csak az, hogy az adózó vállalatot a két évi határidőn belül értesitse arról, hogy új adókiivetés megindított. Panaszos vállalat a két éven belül tudomást szerzett az új kiivetés megtörténtéről, nem kifogásolhatja tehát jogosan azt, hogy az értesítés körül mulasztás történt.

Belföldön folytat üzletműködést az a külföldi vállalat, melynek belföldön ingatlanvagyonra van. (Közig. Biróság 11.675/1928. sz.) Panaszos elsősorban azt kifogásolja, hogy a budapesti bérházak után társulati adóval adóztatták meg, holott a vállalatnak Magyarországon üzleti telepe nincsen, itt üzletműködést nem folytat és Svájcban a budapesti házak jövedelme után társulati adót fizet. A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta. Az 1927. évi 400/P. M. számú H. Ö. 1. §-ának (2) bekezdése alapján külföldi részvénytársaságok, ha üzletüket a magyar állam területén is gyakorolják, itteni üzletük után társulati adót fizetnek. Az adókötelezettség feltétele tehát csupán az, hogy a külföldi vállalat Magyarország területén üzletet gyakoroljon. Ha valamely vállalat tőkéjét egészben vagy részben ingatlanokba fekteti, ingatlanvagyonának kezelése az üzletműködés fogalma alá tartozik akkor is, ha az ingatlanok kezelését nem a vállalat alkalmazottai, hanem egy harmadik vállalat végzi a tulajdonos megbízása alapján, mert a vállalat vagyonának gyümölcsösztetése és kezelése tekintet nélkül arra, hogy minő szervezet biz meg a jogi személy ezen tevékenység folytatásával, a tulajdonos vállalat szempontjából üzleti tevékenységet jelent. Az a körülmény, hogy panaszos vállalat a budapesti házakból eredő jövedelem után Svájcban is fizet társulati adót, az itt kiivetett adó törlésére a H. Ö. 4. §-ának (2) bekezdése szerint csak abban az esetben szolgálhatna alapul, ha az adókötelezettség tekintetében Svájccal viszonyosság állana fenn.

Panaszos további kifogása az, hogy az adóbevallás késedelmes benyújtása miatt megbírságotlák. A bíróság ezt a kifogást is alaptalannak találta, mert ha a vállalat közgyűlését a bevallás beadására kitűzött határnapon túl tartotta meg, akkor a H. Ö. 21. §-ának (3) bekezdése alapján a határidő meghosszabbítását kellett volna kérelmeznie a pénzügyigazgatóságtól. Miután panaszos ezt elmulasztotta, a bírságot tőle jogosan követelik.

Fontos jogirodalmi újdonság

Dr. Szladits Károly

egyet. ny. rendes tanár

új könyve

MAGYAR MAGÁNJOG

kézikönyve

I. KÖTETE DOLOGI JÖG

Ára 18.— pengő.

A teljes munka 3 kötetből áll.